

KUMMA

NÄYTESIVUT

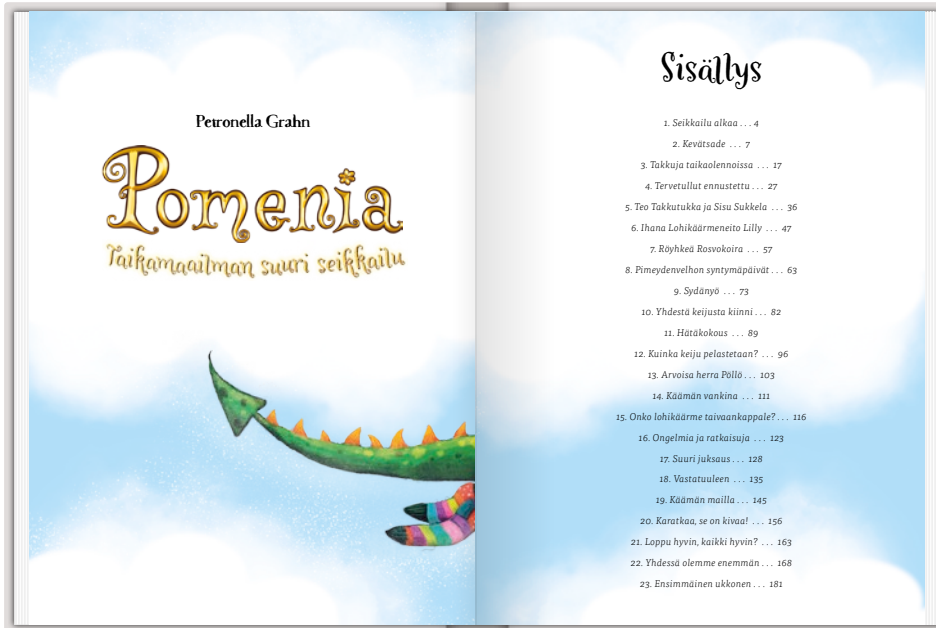

Petronella Grahm

TAIKAMAAILMAN SUURI SEIKKAILU

Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme

Näinhän ne illat yleensäkin aloitettiin, pyörimällä ja hyörimällä, mutta aina lopulta tuli hyvä uni. Ja tarina.

- Olipa kerran... äiti tuumi ja etsi tarinan ensimmäisiä sanoja,
- olipa kerran, aina ja ikuisesti...
- Ikuisesti?

- Ikuisesti. Pomenian taikamaailma. Ihmisten maailmassa oli talti ja iltta, mutta Pomeniassa oli kevät ja ihka uusi aamu. Hiirenkorvat avautuivat untuvan pehmoisina, ja kukat venyttelivät varsiaan. Talviuniltaan heränneet otukset, joiden turkissa oli unikieppejä ja painaamia, haukkottelivat niin, että leuat natisivat. Ja Unimestari Unonen... Muistatko Unimestari Unosen?

Teo nyökkäsi varpailiaan, joten äiti jatkoi:

- Niin, Unimestari Unonen seiso kevaan kukkien ja tuoksujen ympäröimänä. Hän oli kääriytynyt violetteihin sadetakkiiin ja tähyteli taivaalle. Painavat pilvet lipuivat hitaasti lähemmäs niin alhaalla, että puiden latvat raapivat niitä. Pilvet kantoivat mukanaan vettä ja miettivät, minne voisivat kuormansa pudottaa. Unonen heilutti käsiansä pilville ja hihkaisi: "Juhuu! Tänne, tänne! Antaa sataa! Tuhatta ja sataa!"

Ja niin alkoi ropista.

6

2. Kevätsade

PLOP

Ensimmäinen pisara putosi Unosen nenälle.

PLOP

Toinen pisara putosi otsalle, PLOP, kolmas olkapäälle.

PLOP, polvelle, PLOP, varpaalle. PLOP PLOP.

Sadepisarat kastelivat Unosen päästä varpaisiin. Hän riisui nopeasti sadetakkiansa virkistävän sateen tieltä ja lahti hyppimään latakoihin, sillä hän halusi kastua läpimäräksi. Myös kruunupäinen herra Hiiri ja pinkkisiipinen Lilly Lohikäärmeneito kiiruhtivat ulos kastumaan. Örtiäisiä, keijuja ja muita taikamaailman asukkaita putkahteli esin puista, kukista ja koloista. Sade tarkoitti tanssia ja juhlaa. Pian sateessa oli melkein yhtä monta tanssijaa kuin oli pisaroitakin.

Myös Pimeydenvelho Käämä Kempppinen oli ulkona. Hän veti hatuunsa alemmas synkeiden kasvojensa suojaksi ja rapisteli auki suuren, siistiksi tärkätyn, mustan sateenvarjon. Hänellä ei ollut aikomustakaan tanssia eikä kastua. Ehei, hän oli niin kuiva, että natisi kävelles-

7

sään ja tuoksuikin vanhalle, ihonhoelle puulle. Käämä kulki kilisevien hupsuttelijoiden ohii ja potki kumoon metalliaatioita, joita keijut olivat kantaneet ulos, sillä sadepisarat rummuttivat niihin hauskoja ääniä. Hän repäisi pitkillä kynsilään sateessa roikkuvat riippukeinut ja lakanapyykin rikki. Käämä katsoi kohtaamiaan kasveja niin tylästi, että ne yrittivät peruuttaa takaisin maan sisään ja riittelivät siitä, kenen idea ylipäätään oli ollut näyttäytyä. Monet purskahtivat itkuun, ja kyynelleet sekoittuivat sadevetteen. Pimeydenvelhon raskaat askleet painoivat maahan kengänjälkiä, jotka täyttyivät kyynelvedestä. Käämä myhäili mielissään. Itku oli hänelle tuttua, sillä hän oli unohtanut, millaista on uskoa hyvään.

Velho seiso tyttyväisenä kädet puuskassa, kun hänen ohitseensa vilahti kirkkaiden olentojen parvi. Olennot lensivät kierroksen kaikkien pelkävien otusten luona. Siivet välkyivät kuin vahvimmat miekat, ilmassa kimalasi ja itku vaihtui taas varovaiseen iloon.

- Keijut! Käämä Kempppinen ayskäisi ärtyneenä. - Eikö tällä hyväydellä ole mitään rajaa?

Keijut kaartelivat kauempana ja välttelivät äkäistä Käämää, mutta pieni Ruttu-keiju pysähtyi kesken lennon, nypristi päättäväisesti nykeröistä nenäänsä ja pysähtyi tuijottamaan Pimeydenvelhoa tiukasti silmästä silmään.

- Ei ole! Raja on vain siinä, että hyvä voittaa pahan! Aina! Ruttu räähkäisi.

Käämä ei voinut uskoa korviaan.

- Mitä? Haastatko sinä keijunrääpäle MINUT, suuren velhon?

- Haastan, jos tykkäät häviämisestä, Ruttu kikatti ilikurisesti.

Se sai Käämän entistä ärtyneemmäksi.

- Minä en häviä, en koskaan, velho julisti ja siristi silmiään. - Estän taikapölyn keräämisen ja jakamisen. Siihen loppuu Pomenian

8

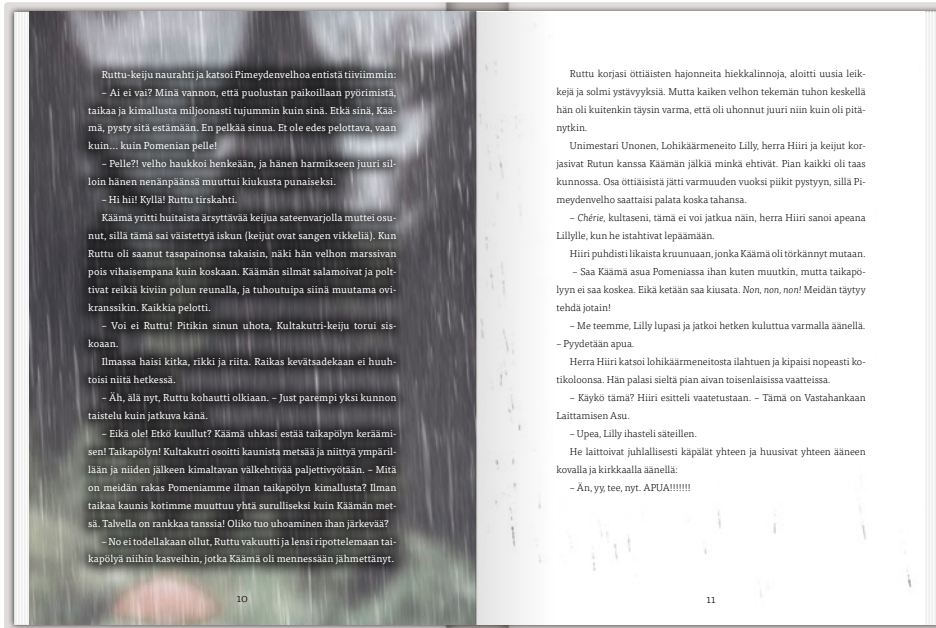
mekkala! Kevät kulttuu, eikä kesä koskaan saavu. Ilonne jäätyy ikuisen talveen.

Käämä Kempppinen naurahteli hapanta, raapivaa nauruaan, kunnes yhtäkkiä lopetti. Hiljaisuus laskeutui. Tuntui kuin kaikki illo ja onni olisi viety pois ja tilalle olisi laitettu synkkää tyhjyyttä. Muiden järkytyksestä innostuneena hän jatkoi:

- Ärsyttävä taikapölyenne kimaltaa jo kotini Käämäkalloon saakka. Sitä kertyy nurkkiin, joka paikkaan. Se sotkee juuri siivottu paikat. Ja tämä tanssi! Minne ihmeeseen te tanssimalla luulette pääsevänne? Ei paikoillaan pyöriminen vie minnekään. Kasittämätöntä.

9

Tuuli lauloi ennustuksen niin, että kaikki Pomeniassa kuulivat sen:

Kun ikävyyks uhkaa katkoa kukat,
kun kylmään ei riitä villasukat,
tarvitaan peikko takkuinen
ihan vain pikkuinen.
On lentävä se, ken lentänyt ei,
kohtalo nämä yhteen vei.
Auttaa sisäinen liekki ja sinnikkyys,
olkoon iäti kestävä ystävyys.
Taikalinna ei osaa suojata taikaa,
tarvitaan se, joka ymmärtää aikaa.
Taikamaailma tarvitsee ihmisen mieltä,
sen, joka osaa taikojen kieltä.
On kaikelle tilaa, on valoa, tuskaa,
on iloa, riemua, piikkiäpuskaa.
On kaikelle paikkansa, aikansa kyllä,
kun pitää rohkeuden viittaa yllä.

Myös Unimestari Unonen kuunteli ilmassa sointuvan ennustuksen ja kaveli mietteissään kahden tammipuun luokse. Puiden välissä oli näkymätön portti, jonka kautta Unonen astui matkaan kohti ihmisten maailmaa. Hänen tehtävänsä oli nimittäin etsiä se, joka oli ennustettu. Se joku pieni, joka uskalsi olla isosti omanlaisensa.

3. Takkuja taikaolennoissa

Teo kömpi esiin sängyn alta ja sukelsi pehmeinä odottaviin peittoihin.

– Äiti, minä en tajua. Miten Pomenia voi olla hyvä paikka, jos siellä on Pimeydenvelho? hän ihmetteli.

– Niin... kaikessa on aina kaksi puolta, niin täällä kuin Pomeniasakin. Kauneudessa on varjoja. Mustaa pitää olla, että muut värit näkyvät kirkkaammin, äiti sanoi. – Ja voitko huomata olevansa rohkea, jos ei koskaan pelkää?

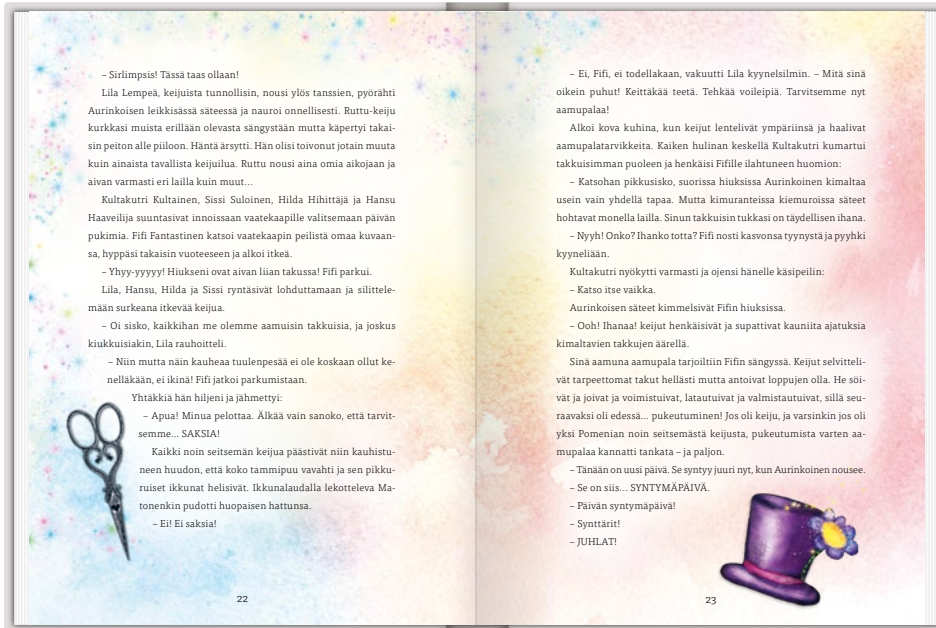
Äiti siilitti Teon hiuksia.

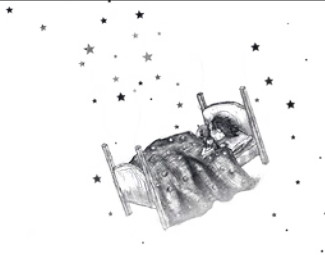
– Ovatpa sinun hiuksesi takussa, olet aivan kuin peikko.

– Minä haluankin olla peikko, Teo tokaisi veikeästi hymyillen ja pomppi sängyllä hassuja hyppyjä.

Sitten poika mönki peiton alle ja kاپertyi pienelle unisykyrälle.

– Saapas, Unonen väitti vastaan, – herra Hiiri saa taas uudenlaisen kokemuksen, ja uudet kokemukset ovat tärkeitä.

Unonen oli kuullut ihmisten maailmassa sanonnan ”ei voi kiiveta häntä edellä puuhun” ja oli tietenkin kertonut sen herra Hiirelle.

– Pystyy, pystyy, jaksaa, jaksaa, allez, allez, Hiiri puuskutti kasvat punaisina, häntä ja viikset keskittyneesti väpätään.

Hän kurotti hännällään kohti oksia ja hinasi itseään yhä korkeammalle ja korkeammalle, kunnes totesi tyytyväisenä saavuttaneensa tavoitteensa:

– *Regarde-moi!* Minähän sanoin! hän iloitsi. – Taas kerran ihmiset olivat väärässä!

Heti sen sanottuaan hän putosi. Hän oli vilkaissut taivaalle ja hämmentynyt näkemästään niin, että oli unohtanut pitää hännällään kiinni oksasta.

Taivaalla leijui sänky.

26

4. Tervetullut ennustettu

Herra Hiiri selvitteli putoamisesta pokkyräistä päättään tammi-puun juurella ja katsoi uudelleen taivaalle. Kyllä: siellä leijui sänky. Mitä ihmettä? Lentävä esine oli ensin niin korkealla, että siitä näkyi vain pohja ja hulmuavat piikkuliset lakanat. Mutta sänky se selvästi oli. Se leijui koko ajan alemmas. Pian erottui pelästynyt silmäpari. Joku oli sängyn kyydissä. Tämä joku puristi kaksin käsin peittoa ja näytti hämmästyneeltä. Sänky laskeutui kevyesti tömpähtäen tammi-puiden väliin Unosen, Hiiren ja keijujen eteen.

– Hahhaa! Juuri oikeaan aikaan ja ajoissa! Mainiota! Tervetuloa, tervetuloa, Unimestari Unonen toivotteli.

Unosen korkea ja omapäinen hattu, herra Hattunen, nyökkäsi kohteliaasti, ja Unonen hyppäsi tasapainottelemaan sängyn jalkopäähän.

Hämmennyksen jälkeen oivallus levisi. Oliko tämä se, josta tuuli oli laulanut?

27